

lige foran Kirkegaardsporten, holdt Provstens Kalesche med en højt svævende Buk og en gammel, fruentimmeragtig Kusk i en stor, blaa Slagkavaj.

Blandt de ventende Bønderkarle var det Skik at drive Løjer med Provstens Kusk — „Maren“, som han gjerne kaldtes efter sin afdøde Kone, hvem man til Gengæld (og ikke uden Grund) havde tildelt hans eget Døbenavn Rasmus. Ogsaa i Dag stod en fire-fem muntre Fyre omkring ham med Hænderne i Lommerne og lo.

„Hør Maren!“ sagde en af dem og kneb polisk det ene Øje til. „Hvad bliver det egentlig til med jeres Frøken og ham Kap’lanan? Nu synes jeg, de maa ha’e kigget længe nok paa hinanden, saa de snart kunde skrive Redelighed.“

„Aa, jeg skal sige dig noget,“ sagde en anden, der stod skødesløst lænet op til Portstolpen. „Det maa ikke gaa for hastigt til mellem fine Folk. Det er med disse hersens Frøkner ligesom med Hønsene — de skal altid vrikke lidt med Gumpen, før de gi’er sig over. Er det ikke sandt, hvad jeg siger, Maren?“

Den tiltalte sad ubevægelig paa sin høje Buk og stirrede stift ud over Hestenes Øren uden at svare. Han fandt det ganske uforeneligt med sin halvt gejstlige Stilling at indlade sig i